

ΤΑ ΑΛΟΓΑ ΤΟΥ ΑΧΙΛΛΕΩΣ

Τὸν Πάτροκλο σὺν εἶδαν σκοτωμένο
ποῦ ἦταν τόσο ἀνδρεῖος, καὶ δυνατός, καὶ νέος
ἄρχισαν τ' ἄλογα νὰ κλαῖνε τοῦ Ἀχιλλέως·
ἢ φύσις των ἢ ἀθάνατη ἀγαρακτοῦσε
γιά τοῦ θανάτου αὐτὸ τὸ ἔργον ποῦ θωροῦσε.
Τίναζαν τὰ κεφάλια των καὶ τὲς μακροῦς χαιῖτες κουνούσαν,
τὴν γῆ χτυποῦσαν μὲ τὰ πόδια, καὶ θρηνοῦσαν
τὸν Πάτροκλο ποῦ ἐνοιώθανε ἄνυχο—ἀφανισμένο—
μὰ σάορα τώρα ποταπὴ—τὸ πνεῦμα του χαμένο—
ἀνυπεράσπιστο—χωρὶς προῆ—
εἰς τὸ μεγάλο Τίποτε ἐπιστραμένο ἀπ' τὴν ζωὴ.

Τὰ δάκρυα εἶδε ὁ Ζεὺς τῶν ἀθανάτων
ἀλόγων καὶ λυπήθη. «Στοῦ Πηλέως τὸν γάμο»
εἶπε «δὲν ἔπρεπ' ἔτσι ἄσκεπτι νὰ κάμω·
καλλίτερα νὰ μὴ σᾶς δεῖναμε ἄλογά μου
δυστυχημένα! Τὶ γυρεύατ' ἐκεῖ χάμου
στὴν ἄθλια ἀνθρωπότητα ποῦ εἶναι τὸ παίγνιον τῆς μοίρας.
Σεῖς ποῦ οὐδ' ὁ θάνατος φελάγει, οὐδὲ τὸ γῆρας
πρόσκαιρες συμφορὲς σᾶς τρανοῦν. Στὰ βάσανά των
σᾶς ἐμπλέξαν οἱ ἄνθρωποι». — Ὅμως τὰ δάκρυά των
γιά τοῦ θανάτου τὴν παντοτινὴ
τὴν συμφορὰν ἐχόνανε τὰ δνὸ τὰ ζῶα τὰ εὐγενῆ.

ΔΙΑΚΟΠΗ

Τὸ ἔργον τῶν θεῶν διακόπτομεν ἐμεῖς,
τὰ βιαστικὰ καὶ ἄπειρα ὄντια τῆς στιγμῆς.
Στῆς Ἐλενσῖνος καὶ τῆς Φθίας τὰ παλάτια
ἢ Δήμητρα καὶ ἢ Θέτις ἀρχινοῦν ἔργα καλὰ
μὲς σὲ μεγάλες φλόγες καὶ βαθὺν καπνόν. Ἀλλὰ
πάντοτ' ὄρομα ἢ Μετάνειρα ἀπὸ τὰ δωμάτια
τοῦ βασιλέως, ξέπλεγη καὶ τρομαγμένη,
καὶ πάντοτ' ὁ Πηλεὺς φοβᾶται καὶ ἐπεμβαίνει.

Κ. Π. ΚΑΒΑΦΗΣ